

Van egy helyed Istennél – és most megtudod, hogy hol...

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes második könyve 33. fejezete a 17.-től a 23. verseiben a következőképpen:

Az ÚR így szólt Mózeshez: Megteszem ezt is, amiről beszéltél, mert elnyerted jóindulatomat, és név szerint ismerlek téged. Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet! Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. – Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok. – Arcomat azonban nem láthatod – mondta –, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon. Majd ezt mondta az ÚR: Van egy hely nálad: állj ide a kősziklára! És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és betakarlak a kezemmel, amíg el nem vonulok. Azután elveszem a kezemet, és megláthatsz hátulról. Az arcomat azonban senki sem láthatja.

Urunk, köszönjük, hogy van egy hely Nálad a számunkra. Kérjük, hogy állhassunk oda erre a helyre, és maradhassunk ott nálad ezen a helyen egész életünkben! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Isten név szerint, a barátjaként ismer minket is. Pontosan úgy, ahogyan Mózes. Isten nekünk is készített egy helyet, ami a mi saját helyünk – Nála. Hol van ez a hely? Mi ez a hely? Kiderül majd az igehirdetés végére...

De ne szaladjunk még ennyire előre... Az igeszakaszunk elején Isten így szól Mózeshez: megteszem ezt is, amiről beszéltél. De **miről is beszélt Mózes Istennek?** Emlékezhetünk az Ószövetség történetéből arra, hogy hosszú vándorlás után Isten népe elérkezett a Sínai-hegyhez. A Sínai-hegyen Isten megkötötte népével a szövetséget. A nép vezetői, több mint hetven ember, Isten színe előtt, Istent látva ehette meg a szövetségkötés lakomáját (2Móz 24,9-11). Utána felment Mózes a Sínai-hegyre, hogy megkapja Istentől a parancsolatokat. Negyven napig maradt ott. A nép azonban nem bírta várni. Aranyborjút készített magának, és azt imádta. Isten ezért ki akarta irtani a népet, hogy újat adjon helyette Mózesnek. De Mózes kikönyörgötte Istentől, hogy a nép megmaradjon (2Móz 32,10-11). Isten azonban nem akarta a népet személyesen tovább vezetni, mert a nép lázadásai miatt elpusztította volna őket az úton (2Móz 33,3). Mózes azonban ismét könyörgött Istennek, hogy vezesse őket tovább (2Móz 33,15-16). *Ez az, amit Isten az igeszakaszunk elején megenged Mózesnek.*

Miért engedi meg ezt Isten? Azért, mert Mózes elnyerte Isten jóindulatát. Miért nyerte el Mózes Isten jóindulatát? Azért – mert Mózes saját magát akarta feláldozni a nép helyett. Azért – mert – *a szólásban kicsiny tehetségű Mózes (2Móz 4,10)* – ékesszóló szavakkal kérlelte többször is Istent, hogy maradjon velük. **És leginkább azért – mert Mózes Istent minden elé helyezve hitt és bízott Istenben.** Ezért beszélt Isten színről színre Mózesrel – mint ember az emberrel. Ezért lett Isten Mózes barátja. A „recept” tehát számunkra is adott: 1. Helyezzük Istent minden elé. 2. Higgyünk és bízunk benne. 3. És beszéljünk vele, mint barátunkkal – imádságainkban. De a mi életünk ennél még sokkal teljesebb. Miért? **Mert Isten készített nekünk egy helyet, ami a mi saját helyünk – Nála.** Hol van ez a hely? Mi ez a hely? Kiderül majd az igehirdetés végére...

Mózes azonban nem állt meg ott az Istenhez való közeledésben, hogy rábeszélte Istent arra, hogy ne irtsa ki a népét, és hogy rábeszélte Istent Mózes arra is, hogy mégis Isten vezesse a népét saját maga a megígért föld, a Kánaán felé. Mózes már az Istennel való első találkozása során is megismerte Isten nevét: „Vagyok, aki vagyok” (2Móz 3,14). *(Ez – az „égő csipkebokor” – 2Móz 3,1-15 –, a jövő vasárnap lesz – gyertek majd el, érdemes!) Mózes most már arra kéri Istent, hogy mutassa meg neki a legbensőbb sajátosságát, az ő dicsőségét.* És Isten – elfogadva Mózesnek ezt a kérését is – így felel Mózesnek: „Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét” (2Móz 33,19). Az eredeti héber szövegben a „fenség” szó alapjelentése az, hogy jóság. Isten jó. Ezt a lényegét mutatja meg Mózesnek – és nekünk is. A jóság a héberben egyben szépség és tökéletesség is. Csak úgy lehet valami szép és tökéletes, ha alaptulajdonságát tekintve jó.

Itt most megzavarodhatunk... Hogyan lenne, hogyan lehetne alaptulajdonságát tekintve jó az az Isten, aki eltúrta, sőt: elvárta, hogy Lévi fiai az aranyborjút imádó nép tagjaiból háromezer embert lemészároljanak? (2Móz 32,25-29) Hogyan lehetne jó az az Isten, aki eltúri a földön a háborút, a szenvedést, a gaztetteket?

A gaztetteket nem Isten teszi velünk. A gaztetteket mi, emberek kezdjük, és hajtjuk végre – a saját magunk életében is. **Isten nem rabnak, nem játékszernek teremtette az embert, hanem szabadságot adott neki.** Az almaevés szabadságát is... Ismerjük a mondást: One apple a day – keeps the doctor away. *(Napi egy alma – az orvost távol tartja.)* Mi minden nap megesszük a magunk kígyó által adott almáját – hol kicsit, hol nagyobbat... Miért csodálkozunk, ha ezzel távol tartjuk magunktól az orvost?

De a mi életünk mégis – ennél sokkal teljesebb. Miért? **Mert Isten készített nekünk egy helyet, ami a mi saját helyünk – Nála.** Hol van ez a hely? Mi ez a hely? Kiderül majd az igehirdetés végére.

Isten kimondta Mózes előtt újra a nevét. A kimondás az eredeti héberben nem is kimondás, hanem ki-kiáltás. Isten immár többet kiáltott ki Mózesnek annál a nevénel, ami persze önmagában is teljes válasz volt az elején: „Vagyok, aki vagyok” (2Móz 3,14). Isten azzal egészítette ki a nevét, hogy „**Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.**” (2Móz 33,19b) Vegyük észre azt, hogy ez a mondat egy kicsit logikátlan. Mennyivel teljesebb lenne Isten fenségének, mindenhatóságának és szuverenitásának a deklarációja akkor, ha ezt mondta volna: „Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és kárhoztatok, akit kárhoztatok.” Isten azonban a kegyelem után nem a kárhoztatást tartotta az Ő neve részének, hanem még a kegyelemnél is hangsúlyosabb irgalmát. *Isten a kegyelem után nem a kárhoztatást tartotta az Ő neve részének, hanem még a kegyelemnél is hangsúlyosabb irgalmát.* Az irgalom olyannyira hangsúlyos az eredeti héber szövegben, hogy egy ritkán, a különlegesen fontos hangsúly jelzésére használt igemódban, piélben van. Isten nem pusztította el a népét. Isten tovább vezette a népét a Kánaán felé személyesen. Isten az igeszakaszunk folytatásában harmadszor is kikiáltja majd a nevét Mózesnek: „Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!” (2Móz 34,6).

A mi életünkben Isten irgalma, szeretete és hűsége még ennél is hangsúlyosabban jelenik meg. Miért? **Mert Isten készített nekünk egy helyet, ami a mi saját helyünk – Nála.** Hol van ez a hely? Mi ez a hely? Hamarosan választ kapunk már ezekre a kérdésekre.

Mózeset Isten az Ő féltő és óvó szeretetében megvédte attól, hogy teljes egészében lássa Isten dicsőségét. Miért? Sajnálta Isten Mózesről a teljes képet? Akart még Isten megtartani a kezében egy „adu ász” a további alkudozásokra? Esetleg olyan csúnya Isten arca, hogy nem merete megmutatni Mózesnek, mert akkor lebukott volna? Vagy félt volna Isten attól, hogy ha teljesen kiszolgáltatja magát Mózesnek, akkor védtelen lesz? Nem ezek történtek. Isten tudja, hogy mi emberi végességünkben képtelenek vagyunk befogadni az Ő Teljességét. Ezért védte meg Mózeset a szikla hasadékában (2Móz 33,22).

Pontosan ugyanúgy védte meg Isten Mózeset, mint Illés prófétát. Illés előtt szintén elvonult az Úr – mint Mózes előtt. Ekkor „nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt – de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett – de az ÚR nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt – de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után – halk és szelíd hang hallatszott...” (1Kir 19,11-12) Ez a halk és szelíd hang – volt Isten. *Ekkor* merészkedett ki Illés a szikla hasadékának a bejáratához, ahová őt is elrejtette Isten (pontosan ugyanazon a Sínai- vagy más néven Hóreb-hegyen, mint ahol Mózeset).

Isten a bőkezűségét és barátságát azzal mutatta meg Mózesnek és Illésnek, hogy a kőszikla hasadékába rejtette őket. Istennél a mi számunkra is van egy hely. Hol van ez a hely? Mi ez a hely? – kérdeztük már négyszer is a mai igehirdetés során. Most jutottunk el oda, hogy megtaláltuk a választ: Ahogyan Mózesnek és Illésnek, úgy **a mi helyünk is a kősziklán, pontosabban: a kőszikla hasadékában van.**

Ennyi? Ennyi a válasz? Ezért vártunk idáig? Hogy megtudjuk, hogy mi helyünk egy kopár kőszikla? Hát szép... Nem. A kőszikla nem kopár, és nem is élettelen. A mi saját helyünk, a mi kősziklánk a Teljesség maga. **A kőszikla ugyanis nem más, mint maga a mi Urunk, Jézus Krisztus.** A szikla az igeszakaszunk görög fordításában, a Septuaginta-ban ugyanaz a petra szó, mint amelyre Pál apostol ezt mondja a Korinthusiaknak írott első levelében: „Az a kőszikla pedig – Krisztus volt.” (1Kor 10,4b). **A kőszikla, amelynek a hasadékában mi Isten keze által védve vagyunk, a mi helyünk – Jézus Krisztus.**

Kedves Testvéreim! A mi helyünk Jézus-ban van. Elrejtve, megvédve, kegyelemben és irgalomban – jóságban, szépségben és tökéletességben – türelemben, szeretetben és hűségben. **Álljunk tehát oda a mi helyünkre – a Krisztusban!** És kövessük azt az utat, amit Jézus (*a kánaáni menyegző jó bora*) mutat nekünk. – Hogy ekkor csak Jézus hátát látjuk? Hát persze, hogy a hátát látjuk! Addig jó nekünk, amíg Jézus hátát látjuk, mert addig lehetünk biztosak abban, hogy utána megyünk. – És akkor oda jutunk, amit a Jelenések könyve ír le: „És semmi nem lesz többé átok alatt a városban, hanem az Isten és a Bárány trónja lesz benne: szolgálói imádják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon” (Jel 22,3-4). **Így menjünk tovább az új évben: a mi Isten által megmutatott, saját személyes helyünkön állva, a Krisztus Jézusban! Ámen.**